

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 02 października 2017 roku Krajowa Izba Odwoławcza w sprawie odwołania wniesionego przez H. S. (1) w postępowaniu o zamówienie publiczne prowadzonym przez Skarb Państwa – Komendanta Wojewódzkiego Policji w S. (sygn. akt KIO 2024/17):

1. odrzuciła odwołanie;

2. kosztami postępowania obciążyła H. S. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), ul. (...) (...)-(...) K. i:

2.1. zaliczyła w poczet kosztów postępowania odwoławczego kwotę 10 000 złotych 00 gr uiszczoną przez H. S. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), ul. (...) (...)-(...) K. tytułem wpisu od odwołania.

Krajowa Izba Odwoławcza oparła powyższe rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach:

Postępowanie o udzielnie zamówienia publicznego prowadzone w trybie przetargu nieograniczonego na: „Zwiększenie efektywności energetycznej budynków Policji na terenie województwa (...). Dotyczy części i KP W.”, zostało wszczęte ogłoszeniem w Biuletynie Zamówień Publicznych Nr (...) -N-2017 z 26.06.2017 r., przez Komendę Wojewódzka Policji w S., ul. (...), (...)-(...) S. zwaną dalej: (...).

W dniu 21.09.2017 roku (faxem) Zamawiający poinformował o wyborze oferty najkorzystniejszej oferty konkurenta - Z. Z. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), G. 18C, (...)-(...) G. zwanego dalej: .. (...) Zakład (...)". Drugą pozycję w rankingu zajęła oferta H. S. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), ul. (...) (...)-(...) K. zwanego dalej: (...) Zakład (...) albo (...) Identyczna informacja zamieszczona został w tym dniu na stronie internetowej Zamawiającego.

W dniu 27.09.2017 roku (wpływ bezpośredni do Prezesa (...)) (...) Zakład (...) wniósł odwołanie na w/w czynność z 21.09.2017 roku. jak stwierdził - od rozstrzygnięcia postępowania i wyboru najkorzystniejszej oferty. Kopie odwołania Zamawiający otrzymał w dniu 25.09.2017 roku (e-mailem - zgodnie z załączonym do odwołania potwierdzeniem).

Zamawiający w dniu 26.09.2017 roku (e-mailem) wraz kopią odwołania, w trybie art. 185 ust.1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku Prawo zamówień publicznych (t.j. Dz. U. z 24 sierpnia 2017 roku poz. 1579) zwanej dalej: (...), wezwał uczestników postępowania przetargowego do wzięcia udziału w postępowaniu odwoławczym. W terminie do 29.09, 2017 roku (włącznie) nie miało miejsce zgłoszenia żadnego przystąpienia.

W tak ustalonym stanie faktycznym Krajowa Izba Odwoławcza uznała, iż odwołanie zostało wniesiono po upływie terminu określonego w art. 182 ust. 1 pkt 2 Pzp i tym samym, stosownie do dyspozycji art. 189 ust. 2 pkt 3 Pzp, podlegało odrzuceniu na podstawie art. 189 ust. 2 pkt 3 Pzp.

Następnie Krajowa Izba Odwoławcza przytoczyła brzmienie art. 189 ust. 2 pkt 3 Pzp, art. 182 ust. 1 pkt 2 Pzp, art. 180 ust. 5 Pzp oraz wskazała, że przedmiotowe postępowanie przetargowe ma wartość zamówienia mniejszą niż kwoty określone w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8 Pzp. Potwierdził to Zamawiający w piśmie z 29.09.2017 roku przesłanym do Krajowej Izby Odwoławczej.

Krajowa Izba Odwoławcza wskazała, że w dniu 21.09.2017 roku Odwołujący otrzymał, przy użyciu środków komunikacji elektronicznej od Zamawiającego informację o wyborze oferty najkorzystniejszej konkurenta. Termin 5-dniowy, na wniesienie środka ochrony prawnej - odwołania - liczony od tej daty upływał zatem dnia 26.09.2017 roku Tym samym, odwołanie wniesione w dniu 27.09.2017 roku uchybia terminowi określonego przepisem art. 182 ust. 1 pkt 2 Pzp, co z kolei oznacza, że w myśl przepisu art. 189 ust. 2 pkt 3 Pzp, odwołanie podlega odrzuceniu, jako wniesione po upływie terminu określonego w ustawie. Izba podkreśliła, iż kwestia zamieszczenia stosownej informacji

o wyborze oferty najkorzystniejszej konkurenta jest bez znaczenia. W tym miejscu przytoczyła treść art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 roku o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2013 roku poz. 1422, z 2015 roku poz. 1844 oraz z 2016 roku poz. 147 i 615) definiującego pojęcie: środki komunikacji elektronicznej. Jednocześnie zgodnie z definicją środków komunikacji elektronicznej wynikającą z przepisów Pzp, obejmuje ona także - fax (art. 2 pkt 17 Pzp).

Krajowa Izba Odwoławcza przyjęła zatem, że informacja przesłana przez Zamawiającego faxem (raport faxowy) wypełnia przesłankę do uznania, iż w dniu 21.09.2017 roku, Odwołujący prawidłowo otrzymał pismo Zamawiającego, informujące o wyborze oferty najkorzystniejszej konkurenta. Ponadto podkreśliła, iż terminy wyznaczone ustawą na wnoszenie środków ochrony prawnej wobec czynności lub zaniechań Zamawiającego mają charakter prekluzyjny i nie podlegają przywróceniu w żadnym przypadku. Upływ terminu skutkuje utratą prawa do podnoszenia zarzutów.

Krajowa Izba Odwoławcza zwróciła uwagę, że po wejściu w życie nowelizacji ustawy z 02.12.2009 roku dla zachowania terminu na wniesienie odwołania koniecznym jest faktyczne doręczenie odwołania Prezesowi Krajowej Izby Odwoławczej w ustawowym terminie. Odwołanie, które wpłynęło w dniu 27.09.2017 roku, jest odwołaniem wniesionym z uchybieniem ustawowego terminu na jego wniesienie, co skutkowało koniecznością jego odrzucenia zgodnie z przepisem art. 189 ust. 2 pkt 3 Pzp.

O kosztach postępowania Krajowa Izba Odwoławcza orzekła stosownie do wyniku na podstawie art. 192 ust. 9 i ust. 10 Pzp oraz w oparciu o przepisy § 3 pkt 1 lit. a oraz § 5 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 marca 2010 roku w sprawie wysokości i sposobu pobierania wpisu od odwołania oraz rodzajów kosztów w postępowaniu odwoławczym i sposobu ich rozliczania (Dz. U. Nr 41, poz. 238 oraz Dz. U. z 2017 roku, poz. 47). Krajowa Izba Odwoławcza podkreśliła, iż w myśl powołanych przepisów, a także zgodnie z poglądem jednolicie prezentowanym w orzecznictwie, tak I., jak i Sądów Okręgowych, w przypadku odrzucenia odwołania odwołującego obciąża się całością wniesionego wpisu, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania wynikającą z art. 192 ust. 10 Pzp.

Skargę od powyższego postanowienia wywiódł H. S. (1) i zaskarżając je w części tj. w zakresie punktu drugiego wniosł o jego zmianę i nałożenie obowiązku zwrotu uiszczony kwoty 10000 złotych.

Zaskarżonemu postanowieniu skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. § 5 ust. 4 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 15 marca 2010 roku w sprawie wysokości i sposobu pobierania wpisu od odwołania oraz rodzajów kosztów w postępowaniu odwoławczym i sposobu ich rozliczania (zwanego dalej rozporządzeniem), w zw. z § 5 ust. 3 pkt. 1 rozporządzenia w zw. z § 3 pkt. 1 rozporządzenia w zw. z art. 192 ust. 1 i 2 ustawy Prawo Zamówień Publicznych, poprzez dokonanie błędnej wykładni wyżej opisanych przepisów.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że nie znajduje usprawiedliwienia i podstawy prawnej dla rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania, a przede wszystkim, dla zaliczenia w poczet kosztów postępowania odwoławczego kwoty 10.000 złotych, tytułem wpisu od odwołania. Brak bowiem jest normy prawnej, która miałaby być podstawą rozstrzygnięcia, która pozwalałaby na to, by zaliczyć w poczet kosztów postępowania odwoławczego kwotę uiszczony wpisu. W ocenie skarżącego nie są takimi przepisami, żadne z przywołanych przez Krajową Komisję Odwoławczą przepisów.

W uzasadnieniu skarżący dodatkowo poddał analizie inne przepisy rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 marca 2010 roku w sprawie wysokości i sposobu pobierania wpisu od odwołania oraz rodzajów kosztów w postępowaniu odwoławczym i sposobu ich rozliczania regulujące kwestie co dzieje się z uiszczoną kwotą, w zależności od rodzaju rozstrzygnięcia. W tym miejscu przywołał brzmienie § 4 i § 5 ust. 1 pkt 3 lit. a i lit. b. powyższego rozporządzenia oraz podkreślił, że ustawodawca przyjął, w dwóch przypadkach, w których sytuacja jest podobna do sytuacji odrzucenia odwołania, że albo w ogóle nie pobiera się opłaty (a uiszczoną się zwraca), albo też zwraca się większą część opłaty (prawie całość 90%). W ocenie skarżącego niezrozumiałym byłoby zatem rozstrzygnięcie ustawodawcy, który w dwóch podobnych sytuacjach, przyjmuje brak konieczności wniesienia opłaty albo przyjmuje zasadność zwrotu przeważającej części, a w przypadku odrzucenia odwołania, miał przyjąć, iż opłata ta wynosić ma tyle samo co opłata od sprawy, która jest rozpoznawana w pełni, w pełnym trybie, na rozprawie, gdzie w

ramach tej opłaty, oprócz wynagrodzenia, wydatków i opłat (...) związanych z organizacją i obsługą postępowań odwoławczych, archiwizacją dokumentów oraz szkoleniami członków Krajowej Izby Odwoławczej obejmuje również wynagrodzenie oraz zwrot kosztów poniesionych przez biegłych i tłumaczy oraz koszty przeprowadzenia innych dowodów w postępowaniu odwoławczym.

Skarżący podniósł, iż właściwą normą, która znajdzie zastosowanie do takiej sytuacji, która miała miejsce w niniejszej sprawie jest norma przewidziana w § 4 powyższego rozporządzenia, bowiem taka sytuacja faktyczna, jaka została uregulowana w § 4 rozporządzenia, jest najbardziej zbliżona do sytuacji faktycznej odrzucenia odwołania, a zgodnie z tym przepisem w przypadku zwrotu odwołania zwraca się odwołującemu z rachunku (...) kwotę uiszczoną tytułem wpisu.

Skarżący również podniósł, iż na tle postępowania cywilnego ustawodawca przyjął, iż nie przyjmuje się opłaty od spraw, które nie podlegają merytorycznemu rozpoznaniu (instytucja odrzucenia środka zaskarżenia, instytucja zwrotu pisma wszczynającego postępowania), którego wyrazami są m.in. art. 1262 § 2 k.p.c., art. 130 § 1, 2 k.p.c. art. 1302 § 1 k.p.c., art. 370 k.p.c., art. 373 k.p.c. Skarżący także zwrócił uwagę na to, że zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, opłacie podlega pismo, jeżeli przepis ustawy przewiduje jej pobranie. Skarżący podkreślił, iż ma to związek z przypominaną na wstępie zasadą wynikającą z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a więc działania organów władzy publicznej (a takimi są m.in. Sądy), na podstawie i w granicach prawa, a więc tylko w przypadku, kiedy istnieje ku temu stosowana podstawa prawna. Tylko bowiem wtedy można nałożyć obowiązek na obywatela (czy też ogólniej podmiot prawa prywatnego), kiedy istnieje ku temu podstawa prawna, oczywiście z tym zastrzeżeniem, że wykładania norm prawnych wprowadzających obowiązki, nie może być wykładnią rozszerzającą. Skoro zatem brak jest przepisu, który uprawniałby do zaliczenia uiszczonej kwoty na poczet kosztów postępowania odwoławczego, to organ władzy publicznej nie jest uprawniony, do dokonania takiego zaliczenia.

Skarżący podniósł, iż w szeregu orzeczeń, wielokrotnie Trybunał Konstytucyjny wypowiadał się, że opłaty ponoszone na rzecz organów władzy publicznej, związane z czynnościami wykonywanymi na rzecz obywateli, nie mogą przewyższać kosztów wykonywania tych czynności. Ustawodawca przyjął przy tym, że merytoryczne rozpoznanie sprawy, ma kosztować tyle ile wynosi wpis, a więc w tym konkretnym przypadku 10.000 złotych. Oznacza to, że koszt rozpoznania sprawy na rozprawie, z udziałem stron, z koniecznością ich zawiadomienia, wezwania ewentualnych świadków, biegłych, tłumaczy, zamyka się kwotą 10.000 złotych, gdzie z urzędu następuje również sporządzenie uzasadnienia orzeczenia. Z kolei, analiza kosztów poniesionych w związku z odrzuceniem odwołania przez izbę, przekonuje, że koszty te, z pewnością nie mogą wynosić tyle, co w przypadku merytorycznego rozpoznania sprawy, bowiem postanowienie zostało wydane na posiedzeniu niejawnym, w składzie jednoosobowym, Izba ponosi koszt jedynie jego wysłania. W ocenie skarżącego dostrzegalna w łatwy sposób jest zatem różnica wysokości poniesionych kosztów.

Ponadto skarżący podniósł, iż gdyby dokonywać wykładni, takiej jaka miała miejsce w zaskarżonym postanowieniu, doszłoby zatem do ustalenia daniny publicznej o charakterze podatkowym w akcie prawnym niższego rzędu niż ustawa, co naruszałoby przepis art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Skarżący również zwrócił uwagę na treść przepisu art. 198 pkt 2 Pzp i kształt delegacji ustawowej, gdzie Prezes Rady Ministrów ma określić wysokość i sposób pobierania wpisu od odwołania oraz rodzaje kosztów w postępowaniu odwoławczym i sposób ich rozliczania, mając na względzie zróżnicowaną wysokość wpisu, zależną od wartości i rodzaju zamówienia, a także zasadność zwrotu stronie kosztów koniecznych do celowego dochodzenia praw lub do celowej obrony. W tym przypadku ustawodawca nakazał dokonać zróżnicowania wysokości wpisu, zaś w ocenie skarżącego wykładnia lansowana przez Izbę, byłaby również niezgodna z treścią delegacji ustawowej, a w konsekwencji niezgodna z art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Na rozprawie przeciwnik skargi Skarb Państwa – Komendant Wojewódzkiej Policji w S. wniósł o oddalenie skargi i zasądzenie od skarżącego na swoją rzecz kosztów postępowania skargowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 192 ust. 9 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku Prawo zamówień publicznych (Dz.U. z 2017 roku, poz. 1579), w wyroku oraz w postanowieniu kończącym postępowanie odwoławcze Izba rozstrzyga o kosztach postępowania odwoławczego, zaś według ust. 10 tegoż artykułu strony ponoszą koszty postępowania odwoławczego stosownie do jego wyniku, z zastrzeżeniem art. 186 ust. 6. Należy jednak mieć na uwadze, że powyższe regulacje mają charakter ogólny. Kompleksowa regulacja zasad rozliczania kosztów ponoszonych przez uczestników postępowania i strony postępowania odwoławczego znalazła się w postanowieniach rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 marca 2010 roku w sprawie wysokości i sposobu pobierania wpisu od odwołania oraz rodzajów kosztów w postępowaniu odwoławczym i sposobu ich rozliczania (Dz. U. z 2010 roku, nr 41, poz. 238).

Odrzucenie przez Krajową Izbę Odwoławczą odwołania H. S. (2) determinowało treść orzeczenia o kosztach postępowania nie pozostawiając organowi orzekającemu swobody w zakresie kształtowania sytuacji prawnej skarżącego w tym zakresie. Sąd Okręgowy nie zgodził się ze stanowiskiem zaprezentowanym w skardze, iż w niniejszej sprawie nie było podstawy do obciążenia skarżącego - przegrywającego spór - pełnym wpisem określonym w § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 15 marca 2010 roku w sprawie wysokości i sposobu pobierania wpisu od odwołania oraz rodzaju kosztów w postępowaniu odwoławczymi sposobu ich rozliczania.

Zgodnie z art. 187 ust. 2 ustawy prawo zamówień publicznych wpis uiszcza się najpóźniej do dnia wniesienia odwołania. W przypadku braku wpisu odwołanie podlega zwrotowi w drodze postanowienia, który wydaje Prezes Krajowej Izby Odwoławczej. Zatem warunkiem dokonania oceny, czy nie zachodzą przesłanki do odrzucenia odwołania określone w art. 189 ust. 2 ustawy prawo zamówień publicznych jest uiszczenie wpisu. Wyłączną kompetencję do dokonania tej oceny posiada Krajowa Izba Odwoławcza i w razie ich stwierdzenia, izba wydaje postanowienie o odrzuceniu odwołania, które podlega zaskarżeniu (art. 192 ust. 9 i 10). Jak wskazano powyżej – w tym postanowieniu orzeka o kosztach postępowania odwoławczego, które strony ponoszą stosownie do jego wyników.

Wnosząc w dniu 27 września 2017 roku odwołanie skarżący uiszczył wpis od odwołania w kwocie 10000 złotych - zgodnie z § 1 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 marca 2010 roku w sprawie wysokości i sposobu pobierania wpisu od odwołania oraz rodzajów kosztów w postępowaniu odwoławczym i sposobu ich rozliczania (Dz. U. z 2010 roku Nr 41, poz. 238). Z uwagi na datę wniesienia odwołania z mocy § 7 przy ustalaniu kosztów postępowania odwoławczego mają zastosowanie przepis wymienionego rozporządzenia. Rozporządzenie przewiduje zwrot wpisu odwołującemu w następujących przypadkach: gdy doszło do zwrotu odwołania (§ 4); w przypadku umorzenia postępowania odwoławczego, jeżeli po stronie zamawiającego nie przystąpił żaden wykonawca a zamawiający uwzględnił w całości zarzuty przedstawione w odwołaniu i o ile nastąpiło to przed otwarciem rozprawy (§ 5 ust. 1 pkt 1); gdy uczestnik postępowania odwoławczego, który przystąpił po stronie zamawiającego, nie wniósł sprzeciwu wobec uwzględnienia w całości zarzutów przedstawionych w odwołaniu, a zamawiający uwzględnił zarzuty przedstawione w odwołaniu w całości przed otwarciem rozprawy (§ 5 ust. 1 pkt 2 lit. a); gdy odwołujący cofnął odwołanie przed otwarciem rozprawy - zwrot 90 % kwoty uiszczonej tytułem wpisu (§ 5 ust. 1 pkt 3 lit. a).

W przypadku odrzucenia odwołania zgodnie z § 5 ust. 3 pkt 1 i 2 zasadą jest, iż odwołujący jest obowiązany do zwrotu uzasadnionych kosztów stron postępowania odwoławczego określonych w § 3 pkt 2 zarówno zamawiającemu jak i uczestnikowi postępowania odwoławczego, który przystąpił po stronie zamawiającego i wniósł sprzeciw wobec uwzględnienia w całości zarzutów przedstawionych w odwołaniu.

Z uregulowań określonych przepisem § 5 ust. 3 pkt 1 i 2 wynika zatem, iż także w wypadku odrzucenia odwołania odwołujący traktowany jest jako strona przegrywająca postępowanie. Zgodnie z ust. 4 cytowanego przepisu w przypadkach nieuregulowanych w ust. 1-3 Izba orzeka o kosztach postępowania, uwzględniając, że strony ponoszą koszty postępowania odwoławczego stosownie do jego wyniku.

Przepisy ustawy oraz wydanego rozporządzenia nie przewidują możliwości zwrotu wpisu w przypadku odrzucenia odwołania (jak ma to miejsce na przykład w przypadku zwrotu opłaty w razie odrzucenia pisma, przed jego wysłaniem

innym stronom w ustawie o kosztach sądowych w sprawach cywilnych - art. 79 ust. 1 pkt 1 lit. b). Z przyczyn opisanych wyżej odwołujący taktowany jest jak przegrywający postępowanie odwoławcze bez względu na to, czy skarga nie została uwzględniona z przyczyn formalnych i nastąpiło jej odrzucenie czy też nie zostały uznane za zasadne jej zarzuty. Poprzednio obowiązujące przepisy rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 lipca 2007 roku w sprawie wysokości oraz sposobu pobierania wpisu od odwołania oraz rodzajów kosztów w postępowaniu odwoławczym i sposobu ich rozliczania w § 4 ust. 4 przewidywały możliwość nie tylko zwrotu wpisu, ale i jego podwyższenia w zależności od tego, czy koszty ponoszone przez Urząd były wyższe czy też niższe od kwoty wpisu. Rozporządzenie mające zastosowanie do odwołania wniesionego przez skarżącego takiej możliwości nie przewiduje, stąd nie mogło odnieść skutku żądanie zwrotu całości wpisu, ani jego części. Obecnie obowiązujące rozporządzenie wyraźnie stanowi, iż wpis jest częścią kosztów postępowania odwoławczego (§ 3 pkt 1), takiego zapisu nie zawierał § 4 poprzednio obowiązującego rozporządzenia z dnia 9 lipca 2007 roku, który wymieniał osobno poszczególne koszty ponoszone przez Urząd związane z organizacją i prowadzeniem postępowań odwoławczych. Dokonana zmiana przepisów spowodowała, iż wpis ma obecnie charakter „ryczałtowy” z którego (...) pokrywa wszelkie wydatki opisane w § 3 pkt 1 lit. a-c, bez względu na ich faktyczną wysokość w konkretnym postępowaniu.

Wbrew odmiennemu stanowisku zaprezentowanemu w skardze, w opinii Sądu Okręgowego z art. 7 Konstytucji nie można wyprowadzić wniosku, że obciążenie stron (uczestników) postępowania sądowego tudzież innego postępowania prowadzonego w trybie przepisów ustawy, jego kosztami (nawet ryczałtowymi) mogłoby w jakimkolwiek stopniu stanowić o naruszeniu zawartej w tym przepisie normy. Art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 1997 roku stanowiący, że organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa, zawiera normę zakazującą domniemywania kompetencji takiego organu i tym samym nakazuje, by wszelkie działania organu władzy publicznej były oparte na wyraźnie określonej normie kompetencyjnej - tak wyjaśnił zasadę legalizmu (praworządności) Sąd Najwyższy w postanowieniu 7 sędziów SN z 18 stycznia 2005 roku (sygn. WK 22/04). Normę zawartą w tym przepisie należy odczytywać jako powinność odrzucenia zasady: co nie jest zakazane, jest dozwolone" (cytat z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 maja 2002 roku sygn. akt K 20/01). Organy władzy publicznej mogą działać tylko tam i o tyle, o ile prawo je do tego upoważnia, przy czym obywatel może zawsze domagać się podania podstawy prawnej, na jakiej organ podjął konkretną działalność. Jest to zgodne z wymogami wynikającymi z zasady demokratycznego państwa prawnego. Kontrolę przestrzegania tych zasad sprawują organy działające w trybie nadzoru, sądy, a także Trybunał Konstytucyjny.

Aktualnie w polskim systemie prawnym nie ma żadnego przepisu, który nakazywałaby zwrot odwołującemu wpis w sytuacji odrzucenia jego odwołania. Sąd powszechny nie jest władny do tego, aby wypełnić istniejącą w opinii skarżącego lukę prawną i w tym zakresie różnicować sytuację wnoszącego odwołania w zależności od przyczyn, z jakich doszło do odrzucenia odwołania i ocenić w jakiej części wpis pokrył koszty obsługi postępowania odwoławczego przed (...). Po pierwsze, należy zwrócić uwagę, że kompetencja ta należy do ustawodawcy. Po drugie zaś, uregulowanie wpisu jako mającego charakter ryczałtowy, jest wynikiem świadomego działania ustawodawcy, który założył, że samo złożenie odwołania generuje koszty obsługi postępowania, tudzież koszty szkoleń członków izby (§ 3 pkt 1 lit a). Nawet, jeżeli w konkretnej sytuacji wniesiony wpis jest wyższy niż wymienione koszty, to są sprawy, w których wysokość wpisu nie rekompensuje on ich w pełnej wysokości.

Wobec braku podstaw do dokonania zwrotu wpisu orzeczenie (...) uznać należało za prawidłowe. Mając na względzie powyższe, uznając skargę za bezzasadną, Sąd po myśli art. 198f ust. 2 ustawy Prawo zamówień publicznych oddalił skargę, o czym orzekł w punkcie pierwszym sentencji.

W myśl art. 198a ust. 2 wyżej wymienionej ustawy - w postępowaniu toczącym się wskutek wniesienia skargi od orzeczenia Krajowej Izby Odwoławczej stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku - Kodeks postępowania cywilnego o apelacji, jeżeli przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej. Na gruncie z kolei art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Cytowany przepis ustanawia dwie zasady

rozstrzygnięcia o kosztach procesu, tj. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę orzekania o zwrocie kosztów niezbędnych i celowych.

Przegrywającym w niniejszej sprawie był skarżący, którego skarga została oddalona. Wobec powyższego winien on zwrócić zamawiającemu poniesione przezeń koszty postępowania skargowego na które składało się wyłącznie wynagrodzenie pełnomocnika zamawiającego w osobie radcy prawnego w wysokości 1350 złotych – ustalone jako 75 % stawki minimalnej na podstawie odpowiednio stosowanych przepisów § 10 ust. 2 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zm.), przy założeniu, że postępowanie skargowe jest najbardziej zbliżone do postępowania apelacyjnego, zaś pełnomocnik przeciwnika skargi występował po raz pierwszy w sprawie na etapie postępowania przed sądem okręgowym.

SSO Violetta Osińska SSO Mariola Wojtkiewicz SSO Tomasz Sobieraj

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować;
2. Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi skarżącego oraz Prezesowi Krajowej Izby Odwoławczej

SSO Tomasz Sobieraj 24 maja 2018 roku